

Ori ești înăuntrul
ori ești afară

EM

JURNALUL UNEI CRIME

XOXO

AUTOAREA BESTSELLERULUI *NU MĂ UITA*

JULIE SOTO

TRADUCERE DE MIHAELA ALEXANDRESCU

LEDA
EDGE

JULIE SOTO

**SURNALUL
UNEI CRIME**

Traducere din limba engleză de
MIHAELA ALEXANDRESCU

**LEDA
EDGE**

Capitolul unu

IULIE

DACĂ AR FI FOST DUPĂ JODI, S-AR FI BĂGAT ÎN PAT VINERI SEARA, s-ar fi uitat la Netflix și s-ar fi prefăcut că o ditamai cutia de înghețată Ben & Jerry's poate fi catalogată drept o singură porție. Rareori însă avea ocazia să-și petreacă weekendurile așa. Caroline Vallow dădea o petrecere. Jodi nici măcar n-o cunoștea pe Caroline Vallow, totuși, dacă nu s-ar fi dus, șase luni de-atunci încolo ar fi auzit numai povești de la petrecerea asta – de genul că Paige se sărutase cu un elev venit în schimb de experiență sau că Lucy și Julian câștigaseră un concurs de beer pong¹ cu o lovitură aruncată pe la spate sau că Zack își cunoscuse noua aventură de-o vară.

Așa că Jodi își trase pe ea cei mai strâmți blugi din garderobă, băgă cheia de la casă-n sutien și, după ce-l sună degeaba pe Zack de vreo 10 ori ca să o ia el cu mașina, se urcă în autobuz și porni către petrecerea asta organizată de cineva de la St. Joseph's High.

Pentru că, dacă nu s-ar fi dus, era ca și cum n-ar fi existat pe fața pământului.

¹ Beer pong este un joc de băut de origine americană, în care jucătorii aruncă mingi de ping-pong spre pahare cu bere, încercând să le nime-rească; când mingea intră într-un pahar, adversarul trebuie să bea conținutul. Nu este un joc a cărui denumire să aibă un corespondent identic în limba română (n. tr.).

Autobuzul opri în stație, iar Jodi sări din el pe ritmul basului unei melodii proaste și dădu de un drum privat cu un șir de duple-uri identice cu două etaje și câte un Mercedes parcat pe fiecare alee. Jodi stătuse și ea într-un duplex când era mică, dar știa cum era doar din pozele cu mama pe care i le arătase tatăl ei.

Trotuarele dădeau pe dinafară de mașini parcate unele peste altele, în timp ce băieții montau artificii de 4 Iulie sub privirile fetelor de pe șezlonguri, chiar dacă luna iulie era aproape gata. Jodi își netezi tricoul și se aplecă în oglinda retrovizoare de la o mașină parcată, să vadă cum îi stă. Tocmai își dădea după ureche o șuviță de păr roșcată tocmai când observă că mașina se *bălăngănea* cu ferestrele aburinde de la ce cine știe ce se petrecea înăuntru. Sări în spate fără să-și ceară scuze de la nimeni și o tuli de-acolo.

Își făcu loc cu greu în casă, moment în care o mulțime de ochi se întoarseră către ușă, așteptându-se să vadă pe cineva cunoscut. Încercă să zâmbească sub privirile iscoditoare, știind că acesta era prețul atunci când mergeai la petrecerea organizată de cineva de la un alt liceu. Deși, cel mai probabil, asta s-ar fi întâmplat și la o petrecere organizată de cineva de la ea din liceu.

Nu era că n-avea prieteni. Doar că uneori era invizibilă pe lângă ei. Prietenii lui Jodi nu treceau niciodată neobservați într-o încăpere.

— Jodi Dillon! Treci încoace! se auzi o voce efervescentă.

În mijlocul livingului plin de oameni care dansau stătea o fată cu părul blond-miere care părea abia ieșită de la coafor. Avea dinții albi, imaculați, și picioare până-n gât, care se pierdeau într-o rochie minusculă.

Paige Montgomery era genul de persoană care întorcea toate capetele și, până nu ieșea din încăpere, oamenii nu-și mai luau ochii de la ea.

Jodi îi făcu sfioasă cu mâna și arătă spre bucătărie, dându-i de înțeles că se ducea să-și ia niște apă.

Paige deschise gura să-i răspundă din toți rărunchii tocmai când muzica se schimbă, ceea ce o lăsa urlând în gura mare, cu mâinile aruncate în aer.

Jodi râse și navigă prin marea de pahare roșii din încăpere. Undeva, în spatele casei, se făcea karaoke – un karaoke *jalnic*. Când în sfârșit dădu de bucătărie, se duse direct la vasul de metal din mijlocul insulei cu gând să caute niște sticle de apă, însă un tip înalt îi tăie calea fix când întindea mâna.

— Scuze, îi spuse el, rânjind. Bere?

— Nu, nu consum alcool.

— Ai fost cu mine în clasă la cursul de algebră al domnului Freeman anul ăsta? o întrebă, după care luă o bere Bud Light, îi scoase dopul, folosindu-se de marginea blatului de granit, și i-o împinse în mână. Eu sunt Matt.

Jodi își strânse degetele în jurul sticlei reci. Deschise gura să-i spună că nici măcar nu mergeau la același liceu, însă Matt continuă să vorbească.

— La ce facultăți vrei să dai? Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, începu să turuie: Eu dau la Santa Barbara și la San Diego. N-ai cum să nu iubești viața la plajă, nu-i așa?

— Absoooluuut, spuse ea, lungind vocalele.

— Matt, dă și mie cana filtrantă, spuse o fată care apărură din spatele lui Jodi.

Era doar în costum de baie și nimic altceva. Nou-venita o studie pe Jodi din cap până-n picioare și-și lăsa colțurile buzelor în jos, alintată.

— Imediat! sări Matt să ia cana din frigider și să-i pună fetei apă într-un pahar roșu. Ați auzit că e și Zack Thrasher aici? le spuse Matt amândurora.

Fata se uită la Zack cu ochii mari.

— Serios? Tocmai când voiam eu să plec? zise ea și se aplecă să-și verifice porii în reflecția prăjitorului de pâine.

Jodi își mușcă buza de jos ca să-și ascundă un rânjet și luă cana filtrantă de la Matt.

— Cine-i Zack Thrasher? întrebă ea, prefăcându-se curioasă. Fata se holbă la ea.

— Glumești, nu?

Jodi se întoarse cu ochii nevinovați înspre ea și clătină din cap. Să vedeți aici fază tare.

— E jucător de baschet în echipa liceului New Helvetia, o lămurii Matt cu entuziasm. Am auzit că a prins șapca la concertul lui Taylor Swift din Santa Clara. A avut locuri la VIP cu Gigi Hadid.

— Ai auzit că, după ce a descoperit el o formație veche, KISS, toată școala a venit la festivalul de primăvară cu fețele pictate? întrebă fata.

Jodi pufni. Fusesse *EA* cea care-i „descoperise” pe cei de la KISS și-i spusese lui Zack de ei. Dar da, faza cu fețele pictate era adevărată.

Tocmai se pregătea să se ducă în căutarea băiatului despre care vorbeau, când auzi ceva groaznic din camera alăturată.

O voce cunoscută răsuna din boxele de la karaoke.

— Îi dedic această piesă lui Jodi Dillon. „Hey Ya!” e melodia ei preferată.

Aruncă o privire din colțul bucătăriei și se uită urât la băiatul cu microfonul, care rânjea la ea.

— Pentru tine, Jodi, spuse Zack Thrasher.

Jodi nu mai avu de ales decât să se uite cum prietenul său cel mai bun, beat mort, îi cânta melodia care o scotea din minți.

Sub privirile mulțimii hipnotizate, băiatul se apropie în pași de dans, singura ei plăcere din tot acest spectacol fiind imaginea fetei în costum de baie, cu ochii aproape ieșiți din orbite, la vederea lui Zack Thrasher, uitându-se pierdut la Jodi.

Dacă ar fi fost să ghicească, Zach avea cel puțin patru beri la bord. Era un tip distractiv și imprevizibil la beție, plonja în

piscină, sărind de pe acoperișuri, făcea focul la grătarul unui străin, doar pentru că o fată voia un cheeseburger, sau pur și simplu dansa ore întregi pe cea mai proastă muzică din lume.

Când începu bridge-ul melodiei „Hey Ya!”, Matt cântă cel mai cu foc „ice cold”, iar când Zack ceru să cânte „doamnele”, îi vârî microfonul în față lui Jodi. În acest moment ea îi răspunse sec:

— Poftim?

Zack se îndoi de răs, după care cedă microfonul altcuiva. Apoi o luă pe Jodi pe sus, într-o îmbrățișare strânsă.

— Pe unde-ai umblat? spuse Zack, lăsând-o jos, apoi își dădu părul șaten nisipiu din ochi și zâmbi la ea cu dinții lui perfecți, într-un mod care-i stârnea fluturii din stomac. Credeam că nu reușești s-ajungi.

— Ți-am dat mesaj să mă iei cu mașina, spuse ea.

— La naiba! Mi-a murit telefonul deja. Apoi zise brusc: Scrie-i lui Julian!

De parcă încă mai avea nevoie să o aducă cineva cu mașina.

Jodi își strânse buzele într-un zâmbet forțat.

— I-am scris. Nu mi-a răspuns.

Jodi își îndreptă privirea intenționat către băiatul înalt și brunet, cu aspect de model, care tocmai îl urmase pe Zack în bucătărie.

Julian Hollister sorbi din paharul lui roșu, cu o privire serioasă.

— Hmm. Presupun că n-am avut semnal.

Jodi miji ochii la el, însă, înainte s-apuice să-i dea vreo replică, Matt veni clătinându-se spre ei.

— Tu ești Zack, nu-i așa?

— Chiar eu! Îmi pare bine de cunoștință!

Zack îi întinse mâna. Era unul dintre puținii oameni pe care-i știa care încă mai dădeau noroc. Un obicei pe care-l preluase de la tatăl său.

— Eu sunt Monica, spuse fata în costum de baie, flirtând, și se aplecă peste blatul de bucătărie, scoțându-și sânii în evidență,

moment în care și Zack și Julian își pierduseră cu totul atenția de la Jodi. Ce v-aduce la petrecerea liceului nostru?

Jodi își dădu ochii peste cap și se întoarse către chiuvetă să pună apă-n cana filtrantă, înainte s-o așeze la loc. Tocmai vâra cana în frigider, când simți o umbră peste umăr. Știa și fără să-și ridice privirea că Julian se pregătea să-i strice seara.

— Te crezi prea bună pentru apa de la robinet, Dillon?

Se uită urât, cât era el de lung.

— De parcă tu ai băut vreodată în viața ta apă de la robinet!

Julian Hollister era coșmarul vieții ei, asta ca să fie drăguță. Jodi era prietenă cu Zack Thrasher încă din clasa a doua; de fapt, erau cei mai buni prieteni, îndrăzneala ea să spună. Dar când Zack se apucase de baschet în gimnaziu și îl cunoscuse pe Julian, cei doi deveniseră de nedespărțit, oricât de tare ar fi încercat Jodi să-i separe.

Familia lui Julian era plină de bani, la fel ca a lui Zack. Jucau aceleași sporturi, mergeau la aceleași cursuri, râdeau la aceleași glume. Dar Julian era un bătăran. Copia la teste, înșela fetele și nu-și cerea scuze niciodată pentru nimic. Jodi recunoștea că e dezgustător de atrăgător și, în afară de faptul că Julian era brunet și mai lat în umeri, el și cu Zack semănau destul de tare fizic. Era mulțumită că Zack nu se molipsise de alegerile lui discutabile și de faptul că nu dădea doi bani pe nevoile celorlalți oameni.

— Ce cald e aici! Mergem afară? întrebă Zack, arătând spre ușile glisante.

Matt și Monica se arătară cam prea entuziasmați să meargă. Jodi închise ușa frigiderului și-i urmă afară.

Spre deosebire de Julian, Zack era prietenos, fermecător și atent la emoțiile celor din jur. Dacă Jodi încerca să se sustragă de la ieșirea de vinerea seara – ca azi, de exemplu –, era prima persoană care-i scria în privat și o întreba dacă se simte bine. Când erau în clasa a XI-a, iar Paige îl prinsese pe iubitul ei de atunci că o înșală, Zack îi trăsese respectivului un pumn în mijlocul curții interioare a școlii, după care se dusesse direct la Paige cu ditamai

caserola de înghețată Rocky Road. Zack era... chiar mișto. Jodi-l știa de zece ani și cam tot de pe atunci era îndrăgostită de el. Dar adevărul e că toată lumea era îndrăgostită de Zack Thrasher.

Era un singur lucru la care și-ar fi dorit ca Zack să fie mai priecut. La a nu-și mai împrăștia timpul și atenția în mii de direcții.

— Ăla e un Bentley? făcu Zack ochii mari și se duse ca teleghidat spre câțiva tipi care fumau iarbă lângă o mașină argintie lucioasă.

Monica se duse entuziasmată după el, în timp ce Jodi, Julian și Matt rămaseră în urmă.

Poate că era egoist din partea ei să-l vrea doar pentru ea, însă chiar și atunci când ieșeau doar ei doi la meciul de volei al lui Lucy, tot găsea el trei oameni pe care să-i invite să stea cu ei. Avea felul lui de a-și face prieteni noi pe oriunde mergea. Zack era prietenul cel mai bun al lui Jodi. În schimb, ea era una din *șirul lung* de prieteni la cataramă pe care-i avea Zack.

Atunci când Julian luă un fum de la un tip cu părul lung care stătea tolănit pe un șezlong, Matt se întoarse către Jodi, uitându-se la ea iscoditor.

— De unde-l știi pe Zack Thrasher? o întreabă Matt. Lui Jodi i se păru că în continuare Matt nu înțelesese că ei doi nu sunt colegi de școală, însă Matt nu așteptă să primească vreun răspuns, ci continuă: E un fel de membru al familiei regale din Sacramento sau ceva de genul. Mă rog.

— Membru al familiei regale, îngână Julian. Îmi place cum sună!

— A zis de Zack, nu de tine, bombăni Jodi, luând o gură de apă.

— Hmm. Lucy e o regină, Paige e o prințesă... Apoi își îndreptă privirea spre ea și zise: Tu ce ești, păpușică?

Jodi înghiți, știind cum avea să decurgă conversația.

— Poate că ești bufonul curții regale. Îl amuzi pe rege, ești distractivă la mesele în familie, dar nu faci parte cu adevărat din familie.

Jodi-și încordă maxilarul, ignorându-l pe Matt, care se uita la ei ca la un meci de tenis. Își întoarse privirea către Julian și se uită în ochii căprui și reci, peste marginea paharului lui roșu.

— Poți să mă jignești, să-mi ignori mesajele, să uiți „din greșeală” de mine după evenimentele sportive – nu uitase de ultima oară când se întâmplase asta –, dar n-ai cum să scapi de mine. Își strânse buzele și rosti printre dinți: Hai să ne tolerăm până după clasa a XII-a. Odată intrat la Ivy, nu va mai trebui să mă mai vezi vreodată.

Julian zâmbi ironic. Dădu să spună ceva.

— Jodi! îi perforă urechile un chicotit ascuțit și o văzu pe Paige alergând spre ea – desculță. Aici erai, iubita!

Dintr-odată, se simți inundată de parfum Fantasy și valuri de bucle blonde. Jodi își scutură starea de enervare în care numai Julian Hollister știa s-o aducă și o îmbrățișă strâns pe Paige.

— Bună! spuse Jodi. Unde-i Lucy?

Nici nu mai avu nevoie de un răspuns că o și văzu pe Lucy coborând scările și îndreptându-se către curtea din spate, în stilul „Lucy-Slow-Motion”¹, așa cum îi plăcea lui Jodi să spună.

Lucy Reed era ridicol de sexy – înaltă, cu pielea închisă la culoare și părul negru și des care părea mereu ciufulit la coafor. Nu doar că era superbă, dar mai era și irezistibil de pretențioasă. Nu te puneai cu Lucy Reed. Se împrietenea mai greu cu oamenii decât Paige, dar, odată ce îi intrai în grații, îți era prietenă pe viață.

Imediat ce Lucy-Slow-Motion ajunsese, într-un final, la ei, Paige se desprinsese din îmbrățișarea strânsă și începu să se joace cu părul lui Jodi.

— Arată perfect, iubita! Ți-ai făcut buclele exact așa cum te-am învățat eu!

— Arată super bine! fu și Lucy de acord.

Jodi se umflă în pene de mândrie, bucuroasă că reușise să-și facă ceva la păr care semăna cât de cât cu al lui Paige.

¹ *Slow-Motion*, mișcare făcută cu încetinitorul (n. tr.).

La o adică, Paige era exact opusul lui Lucy, dar le stătea așa de bine împreună, cam ca uleiul cu oțetul. Paige era majoretă, vicepreședintă în consiliul elevilor și – ai să râzi – olimpică la matematică. Era blândă și efervescentă, în timp ce Lucy era dură și de neînduplecat. De cele mai multe ori, plecau împreună și făceau chestii de-ale lor, lăsând-o pe Jodi să descurce singură cu atacurile lui Julian. Se știa deja că și Lucy, și Paige erau îndrăgostite de Zack.

Era cam ciudat dacă te uitai din afară, dar nu era nicio presiune atâta timp cât Zack nu „o alegea” oficial pe vreuna dintre ele.

— La dracu’!

Matt își trecu o mână prin păr cu ochii ațintiți asupra grupului de patru. Trase adânc aer în piept, holbându-se ca și cum tocmai văzuse o fantomă.

— Voi sunteți Clanul Thrasher.

Jodi oftă, iar Julian își dădu ochii peste cap. Numele grupului era stupid. Nu-și spuneau niciodată așa.

Lucy ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Și tu, mă rog, cine ești?

Lui Matt i se evaporase tupeul pe care-l avusese cu Jodi și, dând din cap ca un ciudat, răspunse bâlbâit:

— Eu sunt M-Matt!

Lucy păși către el, ceea ce-l făcu pe Matt să înghită în sec cu zgomot.

— Eu sunt Lucy Reed. Nu „membrul nr. 4 în Clanul Thrasher” sau cum naiba mi se mai spune.

— Așa e! Scuză-mă! Pot să-ți ofer ceva de băut?

Lucy se întinse și-i luă lui Matt berea din mână.

— Am deja de băut.

Lucy mereu părea superșmecheră cu ceva alcool la bord, însă Jodi știa că motivul pentru care se servea din băuturile băieților era ca să fie sigură că n-au droguri în ele. Îi spusese lui Jodi că învățase asta pe pielea ei, în primul an de liceu.

— Te distrezi la petrecere, Matt? întrebă Paige, măsurându-l pe Matt din priviri, cu o scânteie în ochi.

— Sută-n sută, îi răspunse Matt, ceea ce-l făcu pe Julian să pufnească în râs cu băutura în gură. De unde o știți pe Caroline?

— N-o știm. Julian zâmbi și adăugă: Pur și simplu n-avem voie să mergem la petreceri cu ai noștri.

Matt avu brusc o revelație, moment în care făcu ochii mari și coborî tonul.

— Așa e! Sunteți de la liceul New Helvetia, așa-i? Nu tocmai a murit o fată de la voi? O știți?

La fel de repede ca atunci când se oprește muzica la partea cea mai mișto, petrecerea lui Caroline Vallow încetă să mai fie o evadare din viața reală.

Jodi înlemni, ca de fiecare dată când auzea numele lui Emily la televizor sau pe holuri, înainte de examene sau în șușotelile de la colțuri. Lângă ea, Paige trase cu putere aer în piept, obicei pe care-l căpătase de vreo lună, plângându-se uneori că nu putea să respire. Julian rămase nemișcat, cu privirea ațintită la paharul pe care-l ținea în mână. Lucy zâmbi discret, ca o pisică, cu ochii ațintiți asupra Matt, ca și cum tocmai spusese ceva amuzant.

— Nu foarte bine, răspunse Lucy, într-un final, dar răul fusese făcut.

Matt se întoarse să o privească precaut.

— Cred că aveam vreo două materii împreună sau ceva de genul.

Paige mai trase o dată adânc aer în piept, iar sunetul scos de coastele ei lăsă un ecou în urechile lui Jodi.

— E-adevărat că a luat o supradoză în noaptea balului?

Jodi începu să-și miște necontrolat picioarele, ca și cum ar fi fost o marionetă manevrată de un păpușar. Cineva strigă după ea, așa că dispăru după ușile glisante, fără să aibă vreo reacție. Aerul condiționat dinăuntru i se infiltră în plămâni, în timp ce se

îndrepta teleghidată spre baia de jos. Intră în grabă în toaletă și abia mai apoi inspiră profund.

Jodi se sprijini de chiuvetă. Se uită în oglindă la fata scundă, cu o față banală. Unii oameni spuneau despre ea că e „împlinită”, asta ca să fie drăguți. Închise strâns ochii și se concentra pe respirație.

Ochii aceia de un albastru-deschis reapăruseră din străfundurile minții ei, acolo unde îi îngropase. Cățiva pistrii pe nasul subțire și dinți prea mari pentru gura aceea mică.

Jodi dădu drumul la apă. Reflexia ei din oglindă o privi cu ochii căprui, dați cu creion dermatograf negru. Pe blatul de la baie nu era decât săpun lichid Crabtree & Evelyn, așa că luă câteva picături și numără până la 30, pe măsură ce vocea plină de melancolie care o bântuia i se infiltra din nou în ureche.

— *Uneori mă întreb cum ar fi să fiu în locul tău.*

Jodi ridică privirea din manualul de biologie.

— *Al meu?*

Emily, al cărei păr blond, strălucitor, îi încadra obrajii, dădu din cap în semn că da.

— *Să fac parte din Clanul Thrasher.*

Primi un mesaj pe telefon, care o scoase din gândurile ei. Era un număr necunoscut cu prefix de Sacramento. În mesaj scria doar: *Ai parte de o vară frumoasă?*

Rămase cu ochii la ecran, încercând să-și dea seama cine ar fi putut să fie, ca mesajul ăsta să aibă o logică.

Cineva ciocăni rapid, după care, de după ușa băii, se auzi vocea lui Zack.

— Jo?

Se șterse repede pe mâini și deschise ușa. Zack se sprijinea de tocul ușii și o privea cu prudență. Nu se mai vedea nimic din ce se întâmpla la petrecere, de umerii lui lași.

— Pot să intru?

Jodi se dădu la o parte să-i facă loc. Zack încuie ușa și se așează pe toaletă.

— Care-i faza? Paige mi-a spus c-ai intrat în panică.

Jodi se sprijini de chiuveță, dându-și ochii peste cap.

— N-am intrat în panică, bine? Doar că... ne-a întrebat de Emily.

Jodi începu să se frece în palmă cu degetul mare de la cealaltă mână.

— Ultimele două săptămâni de dinainte de vacanță au fost și așa destul de grele. Nu mă gândeam că o să continue și pe timp de vară.

— De-asta am vrut să venim la altă petrecere decât la vreunul dintre colegii noștri. Mă gândeam că n-o să aducă nimeni vorba. Își trecu o mână prin păr și ridică privirea spre ea, adăugând: Nu ai de ce să te simți... vinovată sau ceva de genul.

— Nu mă simt... *vinovată*, mormăi Jodi, uitându-se în pământ.

— Te-ascunzi în baie.

Ridică o privire furioasă spre el.

— Doar că... Nu te gândești niciodată la ea?

— Ba da. O grămadă, îi spuse el cu vocea răgușită. Cred că o și visez uneori. Nu-mi amintesc niciodată ceva clar, dar am senzația că o visez.

— Și eu o visez, recunosc Jodi.

Chiar cu o noapte în urmă, visase că-și făceau temele împreună, ca pe vremuri. Se trezise chiar când, în vis, Emily o întrebase: „La ce oră vine să mă ia limuzina?” După aceea, Jodi rămăsese cam o oră cu ochii în tavan până când auzise mișcare prin casă, semn că se trezise tatăl ei.

Zack sări de pe toaletă și o prinse de coate.

— Haide! Hai să jucăm beer pong sau ceva!

O ciupi de mijloc și ea se dădu în spate cu un chițait. Zâmbea fermecător, cum numai el știa să-i dea fluturi în stomac.

În ușa de la baie se auziră trei bătăi puternice cu pumnul. Înainte ca Jodi să apuce să strige la ei să se potolească, o voce *gravă*, de adult, strigă:

— Ieșiți afară!

Zack se încruntă în timp ce deschise ușa, dincolo de care dădu cu ochii cu un polițist cu o mustață blondă, deasă.

— Zackary Thrasher?

Jodi clipi și observă cât de liniște se făcuse în sufragerie. Cei 20 de petrecăreți se evaporaseră. Cuiul cuiva încă mai scotea rotocoale de fum care ajungeau până la candelabru.

— Da?

— Trebuie să vii cu noi, băiete!

Zack schimbă o privire cu Jodi.

— Sigur! Unde mergem?

— Mergem la secție, avem câteva întrebări pentru tine.

Jodi simțea cum îi clocotește sângele în vene.

— Nu putem să facem asta mâine-dimineață? întrebă ea cu vocea tremurândă.

Polițistul blond își îndreptă privirea înspre ea.

— Jodi Dillon?

Tinerei îi urcă inima până-n gât atunci când dădu din cap în semn că da.

Zack făcu un pas în fața ei.

— Domnule polițist, sunt sigur că nu e nevoie. Dacă-l sun pe tata, sunt sigur că...

— Ce „nu e nevoie” este ca eu să vă pun să suflați în fiolă și apoi să cer un test antidrog când ajungem la secție. Ai vrea *să fie* nevoie?

Polițistul ridică din sprânceană, iar mustața îi zvâcni atunci când Zack înghiți în sec cu zgomot.

— Să mergem!

Zack ieși din baie, cu Jodi pe urmele lui. Polițistul îi urmă în-deaproape și-l lăsă pe Zack să deschidă drumul spre ușa principală

și apoi prin curtea plină de adolescenți care șușoteau, încercând să-și ascundă paharele roșii. Unii dintre ei își ridicaseră telefoanele să filmeze.

Polițistul se întoarse către restul petrecăreților și strigă:

— Mă întorc într-o oră! Să nu vă mai prind aici!

La intrarea pe drumul privat erau parcate două mașini de poliție. Semnalul roș-albastru nu era în funcțiune, dar farurile puternice luminau fațada casei. Un alt polițist tocmai ajuta pe cineva să urce pe bancheta din spate a primei mașini de poliție – Julian. Paige și Lucy erau deja înăuntru, privind drept înainte cu buzele strâns lipite între ele, atunci când Julian se așeză lângă ele. Portiera se trânti.

Polițistul blond îi ajută să urce în a doua mașină, sub privirile mulțimii care se strânsese pe gazon. Cât polițistul ocoli mașina ca să se urce la volan, singurul moment în care aveau să fie singuri, Zack îi șopti:

— Să nu sufli o vorbă!

Jodi dădu robotic din cap. Îi trecură prin minte tot felul de motive pentru care erau duși la secție, scoțându-le pe rând din schemă, pentru că unul era mai puțin probabil decât altul, până când o singură explicație rămase să-i dea târcoale.

Și apoi încet de tot – aproape că în sinea lui – Zack îi spuse dintr-o suflare:

— Are legătură cu Emily.

Capitolul doi

JODI ȘI ZACK NU SCOASERĂ O VORBĂ TOT DRUMUL. EA ÎNCERCĂ să-i surprindă privirea, însă el rămase cu ochii pe geam, mușcându-și interiorul obrazului. Jodi nu se putea abține să nu se holbeze la gratiile care separau scaunele din față de bancheta mașinii – care separau polițiștii de infractorii. Simți cum îi zvâcnesc tâmpilele atunci când mașina parcă în fața unui semn pe care scria „Secția de Poliție din Sacramento”. Polițistul coborî iute din mașină și le deschise portiera.

Nu mai fusese niciodată la secția de poliție. Nu mai fusese arestată niciodată. Nici *acum* nu era arestată. Gândurile i se învârtteau în cap, în timp ce urcau scările spre clădire, însă... polițistul menționase ceva despre „câteva întrebări” atunci când i se adresase lui Zack. Nu le puseseră cătușe.

Jodi începu să lăcrimeze de la luminile fluorescente din secție, atunci când polițistul îi conduse dincolo de recepție, prin detectorul de metale, către o sală de așteptare unde se aflau deja Julian, Lucy și Paige.

— Așteptați aici!

Polițistul le arată unde să se așeze și plecă.

Lucy își înclină capul, cu mâinile încrucișate și picioarele întinse în față, ocupând cât mai mult loc posibil, cu o privire agresivă. Lângă ea, Julian scria un mesaj, cu un spasm vizibil la buza

de jos. Paige își șterse o lacrimă de pe obraz. Încă era desculță, pantofii ei rămânând rătăciți pe undeva, prin casa familiei Vallow.

Jodi se așează epuizată pe singurul scaun liber și o luă de mână pe Paige, care dădea nervos din picior. Paige îi răspunse cu un zâmbet șters.

În afară de scârțâitul unui scaun de la recepție, era liniște în rest. Se concentră pe mirosul de cafea arsă și pe căldura emanată de mâna lui Paige.

Zack se plimba de colo-colo în fața lor, trecându-și mâinile prin păr. Băgă brusc mâna în buzunar, înainte să se uite spre Julian.

— Eu tot n-am baterie la telefon. Pot să...

— Taică-tu e pe drum.

Zack trase adânc aer în piept și dădu din cap, în semn de mulțumire.

Tatăl lui Zack era avocat. Unul dintre cei mai buni din oraș. Jodi știa asta, pentru că n-avea nevoie de reclame în oraș sau pa-nouri pe autostradă. Se ocupa de drept penal, dar Jodi nu-și mai amintea de care.

Paige își smulse mâna înapoi și începu să-și roadă degetul mare.

— Sper că nu trebuie să o sun și eu pe mama, nu?

— Suntem minori, spuse Lucy. Nici măcar n-ar trebui să aibă dreptul să ne țină aici. Probabil c-am putea pleca fără probleme.

— OK! zise Jodi. Atunci putem să plecăm?

Julian oftă.

— A spus că poate să ne pună să suflăm în fiolă și să ne amen-deze pentru consum de alcool, din moment ce n-avem vârsta legală pentru asta. Mai bine stăm să vedem despre ce-i vorba, înainte s-o luăm la sănătoasa.

— Dar nu suntem, știi tu... arestați, nu? întrebă Paige. Adică asta nu înseamnă că avem cazier sau... Doamne, habar n-am!

— Nu suntem arestați.

Lucy se ridică și-și scutură umerii. Se uită spre Jodi și spuse:

— Jodi, tu ar trebui să pleci.

Jodi simți privirile tuturor ațintite asupra ei.

— Cum adică?

— N-ai consumat alcool. Ar trebui să suflă în fiolă și să pleci de aici.

Se holbă la Lucy, cu gura căscată de uimire.

— Și să fac ce? *Să merg* spre acasă?

— Cheamă un Uber. Sau îți chem eu unul.

Lucy-și scoase rapid telefonul din buzunar.

Jodi se încruntă.

— Nu vă las aici. Hai să stăm să vedem ce vor de la noi. Să fim uniți, sau cum vrei să-i spui!

Își întoarse privirea spre Zack. Acesta se uita intens la Lucy, cu maxilarul în mișcare de parcă încerca să-i comunice ceva din priviri.

Se deschise o ușă și toți cinci își îndreptară privirile spre locul de unde se auzise sunetul.

O femeie asiatică subțirică, îmbrăcată într-un taior cu pantaloni, intră în cameră, tăcând din tocurile ei de zece centimetri. Avea părul negru strâns într-o coadă de cal serioasă, dar totuși tinerească. La câțiva pași în spatele ei stătea un polițist tânăr, parcă abia ieșit de pe băncile școlii. Polițista se uită de la unul la altul, cu picioarele înfipite în podea.

— Clanul Thrasher. Ce plăcere!

Jodi simți ca și cum i se scurge un cub de gheață pe șira spinării atunci când polițista ajunsese cu privirea în dreptul ei.

— O să le iau mai întâi pe Zâna Șosețică și pe Domnișoara Vopsea la Cutie. Caută și tu niște sandale sau ceva de încălțat în cutia cu obiecte pierdute, îi spuse femeia polițistului tânăr.

Jodi miji ochii la polițistă de îndată ce-i pică fisa că ea era Domnișoara Vopsea la Cutie.

Zack sări în picioare.

— Domnișoară, îmi spuneți și mie despre ce-i vorba aici?

— Poți să-mi spui doamnă detectiv Harding.

Zack îi întinse mâna.

— Eu sunt Zack Thrasher. Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă detectiv!

Doamna detectiv Harding se uită o clipă la mâna lui, înainte să i-o strângă ferm.

— Zack.

— Suntem arestați sau...?

— Nu! îi răspunse ea, zâmbind discret. Avem doar vreo două întrebări și nimic mai mult.

— Atunci avem dreptul legal să plecăm, nu? interveni Julian.

Polițista își întoarse brusc privirea spre Julian, care stătea to-lănit, și-l măsură din cap până-n picioare, pornind de la părul lui aranjat intenționat ciufulit și până la tenișii de firmă.

— Nu știi, Julian. Ai dreptul legal să bei alcool?

Jodi tresări, simțindu-i ironia tăioasă din voce, și, în timp ce Julian se ridică în scaun, își dădu seama că doamna detectiv Harding știa deja cum îl cheamă.

— De unde ați știut că suntem la petrecerea celor de la St. Joseph? întrebă Paige.

Detectiva își scoase telefonul din buzunar și atinse ecranul.

— Chiar tu mi-ai ușurat munca, Paige.

Întoarse telefonul spre ei ca să le arate fețele lui Paige și Lucy pe tot ecranul. Erau în jeepul lui Lucy, îmbrăcate în ținutele de azi, cu doar câteva ore în urmă. Pe poza postată la story pe Instagram scria: Petrecere pe Int. Fortune – haideți și voi!

Julian își lăsă capul pe spate și oftă. Lui Paige îi tremura buza.

— Haideți cu mine, fetelor!

Detectiva se întoarse pe tocurile ei stiletto, cu coada bălângă-nindu-i-se pe umăr, și porni cu același tăcănit spre ușa de unde ieșise. Paige o urmă – lacul ei de unghii roz-aprins contrasta cu li-noleumul. Jodi îi mai aruncă o privire lui Zack și plecă.

Dincolo de ușă se afla un hol cu birouri pe stânga și uși închise pe dreapta. Doamna detectiv Harding se opri în fața unei uși pe care scria 202 și răsuci clanța. Aprinse luminile. Jodi întrezări o masă cu patru scaune din seturi diferite.

— Domnișoară Dillon, te rog să aștepți aici cât o instalez pe domnișoara Montgomery.

Jodi trecu pe lângă ea și intră în camera goală. Apucă să se uite în ochii larg deschiși ai lui Paige, înainte ca detectiva să închidă ușa.

Le preluau separat.

Nu știa ea mare lucru despre cum se desfășoară munca unui detectiv, în afară de ce învățase din *Lege și ordine* sau din *Castle*, dar era conștientă că, dacă îi interoga separat, ceva era în neregulă.

Jodi se întoarse să analizeze pereții, încercând să-și dea seama dacă aveau o oglindă din aceea cu vedere din altă cameră, dar nu găsi decât un geam care dădea spre parcare și câteva afișe motivaționale despre munca în echipă. Se așeză pe un scaun portocaliu cu fața la ușă și așteptă.

Oare cât avea să dureze? Lucy îi spusese să plece, dar oare ar fi avut cum? Adică dacă se ducea la gardianul de la intrare și i-ar fi spus că pleacă acasă, ar fi lăsat-o pur și simplu?

Simțindu-se ca și cum i-ar fi turnat cineva o găleată de apă în cap, Jodi gândi: *Oare l-au sunat pe tata?*

Începu să-și maseze spațiul dintre ochi pentru că începuseră să o doară. Când plecase de-acasă cu câteva ore în urmă, îl lăsase pe tatăl ei în fotoliu, cu o mulțime de sticle goale de bere la picioare, uitându-se la un meci la televizor – o seară obișnuită de vineri. Nu s-ar fi aflat în stare să plece nicăieri cu mașina, cu atât mai puțin până la o secție de poliție care era un pic prea entuziasmată de fiolele care detectau alcoolemia.

Jodi se rușină instant la gândul că prietenii ei ar fi putut să-i vadă tatăl cu ochii tulburi și cu hainele pătate de bere. Zack era singurul care știa. Zack știa că, în unele seri, Jodi era, pur și

simplu, nevoită să plece de-acasă. Zack știa să nu pună întrebări, doar să fie acolo pentru ea, să deschidă geamul de la camera ei și s-o ajute să se furișeze afară. În schimb, ceilalți îl vedeau pe tatăl ei doar la evenimentele școlare și câteodată, în trecere, atunci când veneau s-o ia cu mașina. Nu avea altceva de făcut decât să se roage că era deja leșinat de la băutură și n-ar fi fost în stare să audă telefonul.

Oftă și se lăsa pe spate, încercând să-și dea seama ce fel de întrebări urmau să-i pună. Zack părea destul de sigur că toată povestea asta avea legătură cu Emily.

I se strânse pieptul, așa că închise ochii strâns.

Emily Mills.

Nu vorbiseră despre ea. Deloc de când se întâmplase. Asta o ajutase pe Jodi să nu se *gândească* la ea prea mult.

Emily fusese cu un an mai mică decât ei, anul trecut fiind în clasa a X-a. Dacă Emily nu ar fi fost așa de avansată la matematică și la științe, Jodi n-ar fi avut ocazia să o cunoască. Emily era... drăguță, doar că puțin cam...

Jodi își pocni degetele și se îndreptă de spate, încercând să îndepărteze gândurile astea. *Despre morți, numai de bine* și superstiții de genul. Doar că nu ar fi gândit ceva greșit; era adevărat. Emily avusese un comportament ciudățel. Punea întrebări personale oamenilor cu care nu era suficient de apropiată să poarte astfel de conversații. Purta în fiecare zi aceeași pereche de converși portocalii, rucsac portocaliu și cercei portocalii. Se băga în sufletul tău când vorbea cu tine.

Poate că Emily Mills fusese dubioasă – un pic dusă cu pluta –, însă exista un lucru pe care-l avea în comun cu fiecare fată din liceu. Era îndrăgostită de Zack Thrasher.

În timp ce Emily se sinucidea în noaptea balului, Jodi era la o aruncătură de băț, în limuzină, cu prietenii ei, savurând parfulul verii. Sora mai mare a lui Zack cumpăraseră suficient alcool cât să ajungă la cinci mașini, însă Julian aproape că băuse jumătate

din cantitate înainte să apuce s-ajungă la petrecere. La începutul semestrului, Lucy stabilise ca anul acesta să meargă toți cinci la bal fără partener. Lucy pretinsese că are nevoie de un pretext să se despartă de prietenul ei, dar Jodi știa că mai erau și alte motive în spatele propunerii ei, iar faptul că Zack ar fi fost nevoit să meargă singur la petrecere nu era chiar cel mai ne semnificativ dintre toate.

Dansaseră, râseseră, făcuseră poze oficiale de grup, iar atunci când plecaseră devreme să se plimbe cu mașina pe străzile luxoase de la 40 la 49, cunoscute și sub denumirea de Fab Forties¹, două mașini de poliție trecuseră în viteză pe lângă ei, urmate îndeaproape de o ambulanță.

Era strada unde locuia Emily. Jodi fusese de multe ori acolo să învețe împreună, iar uneori chiar rămăsese, din obligație, să ia masa cu toată familia ei. Asta în plus față de numeroasele dați în care o luaseră pe Emily sau o lăsaseră acasă după o ieșeală.

Jodi bătuse în geamul despărțitor ca să-l roage pe șofer să se strecoare pe strada 35. Limuzina întorsese și oprise, neavând cum să treacă de mașinile de urgență cu semnalele luminoase în funcțiune. Jodi coborâse desculță pe trotuar, ignorându-și prietenii, care strigau după ea.

Hannah Mills semăna atât de mult cu sora ei mai mare, încât lui Jodi îi luase câteva clipe să-și dea seama că nu era Emily cea care stătea acolo. Hannah nu-și dezlipise ochii timizi de la Jodi în tot acest timp, cu o privire total diferită de ce văzuse Jodi până atunci. Se întâmplase ceva grav.

Ușa se deschise larg, iar Jodi tresări. Doamna detectiv Harding intra în încăpere cu un dosar sub braț și cu o cană roșie

¹ Fab Forties este numele unui cartier rezidențial din Sacramento, California, renumit pentru vilele construite la începutul secolului XX, de-a lungul străzilor numerotate în anii '40 (de unde și denumirea) (n. tr.).

ca focul într-o mână. Trase scaunul de vizavi cu un scrâșnet de metal pe linoleum și se așează.

Jodi se uită cum aceasta deschide dosarul și pixul cu un țcănit, totul fără să-i arunce măcar o privire.

— Am auzit că nu consumi alcool, domnișoară Dillon.

Polițista făcu contact vizual cu Jodi, cu capul ușor înclinat spre stânga. Jodi era împietrită de nedumerire.

— Poftim?

— A fost printre primele lucruri pe care le-a rostit domnul Thrasher. „Jodi nu a băut. Nu aveți de ce s-o țineți aici.”

Detectiva Harding mai țcăni din pix de câteva ori, cât timp ce lui Jodi îi pica fisa: îl interogaseră deja pe Zack.

— E o alegere personală? Jodi clipi.

— Sunteți sigură că despre asta vreți să-mi puneți întrebări?

Buzele detectivei Harding se curbară într-un zâmbet scurt și se întinse după cană.

— Sunt doar curioasă, atâta tot. Nu cunosc mulți adolescenți care nu consumă alcool. Se aplecă spre ea, ca și cum ar împărtăși un secret știut doar de ele două: Cu atât mai puțin adolescenți care fac parte din grupuri populare.

Femeia sorbi din băutura ei. Culoarea rujului i se asorta perfect cu cana.

— Da, este o alegere personală.

Mintea ei începu să ruleze amintiri cu sticlele goale de bere și cu mirosul stătut de alcool din respirația tatălui ei.

— E în regulă. Așa sunt șoferul de serviciu pentru prietenii mei.

Scăpase cuvintele din gură fără nicio posibilitate să le retragă. Se uită la detectiva Harding, căreia îi juca un zâmbet în colțul gurii. Apoi, polițista se încruntă, simulând confuzia, și începu să răsfoiască dosarul de pe masă.

— Ai permis de conducere? Credeam că nu...

— Mă refeream la faptul că... am grijă de ei. La petreceri. Șofer de serviciu este un termen general pe care-l folosim în zilele noastre fără să însemne actul de a conduce o mașină efectiv.

— Am înțeles.

Detectiva Harding zâmbi, moment în care Jodi putu să-i observe dinții drepți chiar deasupra buzei inferioare pline, date cu ruj roșu.

Jodi simți cum i se strânge pielea pe ea. Tipa era hipervigilentă, atentă la fiecare clipit și la fiecare pauză pe care o lua.

— Ești nevoită să faci asta des? „Să ai grijă” de prietenii tăi?

Jodi se încruntă înainte să-și dea seama să-și controleze mimica.

— Ce vreți să spuneți?

Detectiva Harding privi în notițele ei.

— Mă gândesc că tu ai o medie generală de 3.9.

— Cred că Paige are 4.2, așa că ce...

— Ce părere ai de domnul Thrasher și media lui de 3.3? El și domnișoara Montgomery au primit pe drept notele respective? Sau a fost încă un mod prin care „ai avut grijă” de ei?

Jodi se grăbi s-o contrazică.

— Nu! Zack și Paige fac meditații în particular. De ce-ar avea nevoie să-i ajut eu să copieze la teste?

— Tu nu faci meditații în particular, domnișoară Dillon? Întrebă Harding, notând ceva neinteligibil în caiet.

Jodi își înclină capul într-un unghi din care să încerce să vadă ce scrisese acolo.

— Nu, nu-mi per...

Se opri brusc.

Detectiva Harding ridică ochii spre ea, iar Jodi simți cum o tîntuiește cu privirea. Se înroși în obraji.

— Eu îmi iau notele pe merit și la fel și ei.

— Dar ei *tot* plătesc pentru ele. Într-un fel sau altul. Am dreptate?

Detectivei îi apăru o sclipire în ochi și se așeză picior peste picior.

Pentru cineva care purta pantofi Louboutin, Harding avea în mod clar o plăcere nebună să pună întrebări despre bani. Tălpile roșii ale pantofilor străluceau în fața ei și atunci Jodi avu ocazia să le analizeze mai bine. Tocite și lucioase, plastic. Erau falsuri. Jodi se pricepea bine la asta – avusese și ea destule produse contrafăcute ca să țină pasul cu Paige și Lucy.

Jodi ridică din sprânceană, studiind-o pe detectiva Harding, care își schimbă poziția picior peste picior cu buzele strânse, ca și cum fusese deconspirată. Își dresе glasul.

— De unde o știai pe Emily Mills?

— Mi-a fost colegă de clasă.

— Doar atât? Nu ai spune că erați prietene?

— M-ați întrebat de unde o cunoșteam, nu în ce relații eram cu ea. Și, pentru că ne-am cunoscut la școală, răspunsul este că eram colege.

— Tu și Emily Mills erați prietene? reformulă detectiva.

Jodi își simți limba ca șmirghelul în gură.

— Oarecum. Un pic.

— Îți spunea vreodată despre faptul că era în depresie? A vorbit vreodată despre sinucidere în prezența ta? Prietenii tăi mi-au dat de înțeles că Emily era genul de persoană care – detectiva aruncă o privire peste notițe – împărtășea mult prea multe lucruri personale. Domnul Hollister a spus că „se agăța de oameni, dându-le prea multe detalii intime”.

Dacă deja ti interogase pe Zack și pe Julian, oare rămăsese ea la urmă? Ce-ar fi putut să însemne asta?

— Hmm, da. Presupun că așa este.

— Dar n-a vorbit niciodată cu tine despre sinucidere?

Jodi își puse degetul mare în palmă, concentrându-se pe punctul de presiune. O amintire o săgetă dintr-odată – *legănatul unui*

autobuz școlar. Scaunul transpirat de sub coapsele ei. Albastrul deschis al irisurilor o țintuia de locul de la geam.

„Te protejez eu.”

Începu s-o doară încheietura atunci când punctul de presiune fu frecat la maximum. Își scutură degetele și-și întinse mâinile pe masă.

— Niciodată! răspunse Jodi.

Detectiva Harding o fixă cu privirea, încercând s-o descoasă. Își puse coatele pe masă, la câțiva centimetri de buricele degetelor lui Jodi.

— *Tu* de ce crezi că s-a sinucis Emily Miller? o întrebă detectiva Harding cu blândețe, aproape matern.

— Nu știu!

Femeia își înclină capul spre Jodi.

— Nu știi?

Ușa se deschise brusc, trântindu-se de perete. Jodi tresări.

Gregory Thrasher, tatăl lui Zack, stătea în prag, cât era de înalt. Chiar și îmbrăcat în blugi închiși la culoare și tricou polo, arăta de parcă ar fi putut să convingă un juriu întreg doar cu o privire a ochilor lui albaștri.

— Gata! spuse el cu asprime. Hai să mergem, Jodi!

Pe după umărul lui, Jodi îl zări pe Zack făcând treișpe-paișpe pe hol.

— Greg Thrasher, ce surpriză! ciripi detectiva Harding.

— E minoră, Chelsea! Toți sunt.

— Chiar toți?

Detectiva zâmbi și aruncă o privire înspre Zack.

— Doar stăteam de vorbă, adăugă, ridicând din umeri. E liberă să plece.

Domnul Thrasher o luă pe Jodi de cot și o conduse pe hol. Apoi se întoarse brusc spre detectivă, căreia îi spuse printre dinți:

— Dacă mai recurgi vreodată la tertipuri de genul ăsta – cu fiul *meu* –, fac plângere împotriva ta.

Detectiva își deschise buzele roșii într-un zâmbet strălucitor.

— Întotdeauna e o plăcere să te văd, Greg. Se uită apoi peste umărul lui la Zack și zise: Semeni foarte mult cu tatăl tău când era în liceu. Vezi, ne știm de mult.

Greg se întoarse pe călcăie și se îndreptă cu pași apăsați spre intrarea în secție, cu Zack pe urmele lui. Jodi se mai uită o dată la detectiva Harding, care stătea sprijinită de tocul ușii. Aceasta îi făcu cu ochiul, iar Jodi o ocoli și ieși cât de repede izbuti.

Ceilalți deja îi așteptau, inclusiv mama lui Paige, care mereu arăta de parcă de-abia coborâse de pe bicicleta ei staționară Peleton.

— Greg, spuse ea, trăgând de mânecile bluzei sport cu fermoar marca Lululemon. Ce se întâmplă aici?

— E totul în regulă, Cheryl. Hai... Aruncă o privire spre ofițerii de poliție care dădeau telefoane și răsfoiau prin dosare și adăugă: Hai să vorbim afară!

Domnul Thrasher puse o mână pe umărul fiului lui și-l conduse afară. Doamna Montgomery ieși cu Paige și Lucy. Înainte să apuce să se ia după ei, cineva o trase pe Jodi de cot. Ridică privirea și-l văzu pe Julian, care își potrivea pasul cu al ei când trecură pe sub detectorul de metale.

— Ce te-a-ntrebat? îi șopti el.

Jodi aproape că se împiedică, prea puțin obișnuită să primească vreo atingere din partea lui Julian Hollister. Ridică dintr-un umăr.

— Probabil același lucru ca pe noi toți. „De unde o știi pe Emily? Știai că avea de gând să se sinucidă...”

— Și tu ce i-ai răspuns?

Julian o strânse de cot, forțând-o să încetinească pasul.

Jodi se smulse din strânsoarea lui, chiar în momentul în care un polițist se ridică de pe scaun, urându-le noapte bună, cu o privire iscoditoare.

Julian îi zâmbi polițistului și, în loc să o prindă iar de cot, o luă pe Jodi de după umeri, ca și cum ar fi fost *un cuplu* sau ceva. Jodi se opuse.

— Poți să te abții?

— Tu ce i-ai răspuns?

— I-am spus că habar n-aveam!

Se eliberă de sub mână lui și mări pasul să le prindă din urmă pe Paige și pe Lucy. Mama lui Paige era cu domnul Thrasher în fața BMW-ului acestuia, vorbind în șoaptă, cu Zack într-o parte.

— Sunteți bine? întrebă Jodi.

Paige dădu din cap a încuviințare, dar tot arăta de parcă era gata să izbucnească în lacrimi.

Lucy ridică din umeri.

— Bine. Nu cred că detectivei Hardass¹ îi place prea tare de mine.

— Lucy n-a scos o vorbă, îi spuse Paige lui Jodi, șocată. N-a răspuns la nici măcar o întrebare. Doar a stat acolo și s-a uitat la ea.

— Hei, zise Julian, care îi ajunsese din urmă și-i făcu semn lui Zack să vină să li se alăture. Fără SMS-uri. Fără mesaje private pe rețelele de socializare. Nu comunicați deloc în scris. Se uită înspre Zack și întrebă: Ne-am înțeles?

Zack dădu din cap în semn că da.

— Poate să activăm funcția de ștergere imediată a mesajelor de pe Instagram sau Snapchat – trebuie să-l întreb pe tata ce-i mai bine.

Jodi se uită pieziș la ei.

— Nu-i o atitudine cam radicală? Nu e ca și cum suntem acuzați de ceva.

— Ba sigur că suntem acuzați de ceva, pufni Lucy. O fată a murit pentru că n-am invitat-o și pe ea în limuzina noastră la bal...

— Luce! Încercă Zack să relaxeze atmosfera.

— Știți că așa umblă vorba...

¹ „Hardass” – joc de cuvinte pornind de la numele Harding. În engleză, *bardass* e o etichetă ironică pentru cineva foarte sever sau rigid, așa că porecla are un ton batjocoritor (n. tr.).

— Dar nu așa s-au petrecut lucrurile! Jodi coborî tonul și vorbi printre dinți: Emily era instabilă. Era dubioasă. Știam cu toții asta. Nu e vina noastră! Nu am făcut nimic care s-o împingă spre sinucidere!

Nimeni nu mai adăugă nimic. Zack deschise gura, dar o închise la loc.

— Asta i-ai spus și lui Harding? întrebă Lucy.

Jodi clipi înspre ea.

— Nu. Sinceră să fiu, n-am apucat să-i spun mare lucru.

— Copii! îi chemă domnul Thrasher, făcându-le un semn cu mâna. Să mergem! Paige și Lucy cu Cheryl. Ceilalți cu mine.

Jodi își târî picioarele spre mașina familiei Thrasher, parcată sub un felinar care pâlpâia. Se strecură pe bancheta din spate, lângă Julian, și, atunci când se întinse după centura de siguranță, mai aruncă o privire spre secția de poliție.

La una dintre ferestrele din spate, stătea o persoană îmbrăcată în sacou și cu o coadă de cal strânsă sus, în vârful capului, în timp ce se uita spre parcare și lua câte o gură dintr-o cană de un roșu intens.

Amintirile despre copilăria petrecută într-un sat teleormănean, însemnările zilnice din vremea celui de-Al Doilea Război Mondial și din perioada comunistă, corespondența întreținută de către Ilie Popescu-Mohora cu câteva personalități ale României secolului XX (printre ele numărându-se Iosif Constantin Drăgan și Dinu Adameșteanu) vor fi o revelație pentru cititorii pasionați de istoria contemporană. Vor avea ocazia să afle amănunte – povestite cu mult umor – despre viața satului interbelic al Vechiului Regat, despre obiceiurile, tradițiile și superstițiile locuitorilor, întâmplările cotidiene ale unui adolescent în orașul Alexandria, încercările unui student și apoi ale unui tânăr ambițios care își dorește să răzbească în Capitală.

Din Bogdana cea natală, destinul – profund înrâurit de Constantin Argetoianu, politicianul temut, dar respectat de toți adversarii săi – l-a purtat pe Ilie Popescu-Mohora tot mai departe, până la Roma. Acolo, în „cetatea eternă”, a fost martorul unor prefaceri istorice în anii 1942–1943: prăbușirea fascismului și a regimului Mussolini, preluarea puterii de către mareșalul Badoglio, retragerea germanilor și sosirea Aliatilor, proclamarea Republicii de la Salò. Din toate a ieșit cu bine, pentru că a fost un om... norocos.

Parteneri media:

**OBSERVATOR
CULTURAL**

Carte recomandată de

Historia